

[Hanne Budtz.]

nisteren i den grad har haget sig fast i den argumentation, der er fremkommet fra en arbejdsgruppe, hvor både Advokatrådet og andre har været med, det vil jeg erkende. Jeg vil nemlig sige, at vi også har haft megen nytte af de besøg, vi har haft af enkelte advokater under udvalgsbehandlingen. De gode råd, vi har fået dér, har ført til nogle af ændringsforslagene, også et af dem, vi er blevet enige om.

Men jeg hæfter mig ved justitsministerens argumentation fra den gule beretning, hvor man på side 23 kan læse, at de 3 argumenter er: for det første at man kan ikke kalde det en rykker, når det ikke sker efter det tidspunkt, hvor kravet er forfaldent, for det andet at der ligger en kraftigere opfordring til at betale, når ydelsen er forfaldet — det skulle være en psykologisk faktor — og for det tredje at det skulle være en administrativ fordel for kreditorerne, idet der formentlig skulle blive færre rykninger efter forfaldsdatoen. Det er jeg slet ikke overbevist om. Jeg er faktisk en smule bange for, at den ordning, vi nu indfører, vil medføre, at mange debitorer vil sige: åh, vi har 8 dage mere, vi har 14 dage mere, det går nok. Vi kommer nok ud på noget af et skråplan.

På den anden side er vi enige om, at det er en så alvorlig følge af manglende betaling, at hele restgælden forfalder, at vi har villet være med. Men jeg kan ikke se, at det ikke også må være bedre for kreditor at få orden i systemet og få orden i pengeomsætningen, at det ikke må være bedre at give en rykkerskrivelse på forhånd, det, jeg vil kalde en påmindelsesskrivelse, med angivelse af den virkning, det vil få at undlade at betale.

Jeg mener stadig væk, det er et udmærket ændringsforslag, vi har stillet, og skal anbefale at stemme for det.

Gudme: Jeg kunne ikke rigtig fange logikken i hr. Hjortnæs' indvendinger før. Han sagde først lidt hånligt, at der måske kunne være noget rigtigt i mine filosofiske betragtninger om, at en tvangsauktionsklausul var i debitorernes interesse, men det var ikke det, der var udgangspunktet, sagde han, da vi i sin tid rejste diskussionen om tvangsauktionsklausulerne. Jo, udgangspunktet var en almindelig diskussion om, hvorvidt tvangsauktionsklausuler overhovedet efter

formuleringen af § 40, stk. 5, i den nuværende tinglysningslov var gyldige, og for at sikre denne gyldighed er dette ændringsforslag nu stillet. Hvis de filosofiske betragtninger, jeg anlagde om, at det først og fremmest er debitorerne, som tvangsauktionsklausulen værner, er rigtige, må vist både filosofi og logik føre til, at så er det også først og fremmest debitorerne, vi hermed sikrer.

Jeg vil gerne sige til justitsministeren, at lige netop dér, hvor justitsministeren citerede betænkningen, synes jeg betænkningen er svag; det har vi vist været flere der har været inde på ved forskellige lejligheder. Argumenterne for, at man ikke kan sende påkrav de sidste 14 dage forud, men skal gøre det, efter at terminen er gået forbi, er ikke gode, og blandt argumenterne findes også det, at der skal være fornøden mulighed til den tid for, at man kan komme på socialkontoret, til gode venner eller bekendte og låne pengene. Det er ikke hensigten. Det er det, der skal ske forud for forfaldstid. Det, der er tale om, er, som fru Hanne Budtz også før sagde, at man skal sikre, at debitor ikke sover over sig, og at der ikke sker ulykker af den grund.

Justitsministeren havde nogle bemærkninger om, at Advokatrådet også havde været repræsenteret og altså havde været medunderskriver på betænkningen. Jeg går ud fra, at det var et par lopper, der skulle sættes i fru Hanne Budtz' og min pels. Men jeg må altså sige, at dem visker vi af os. Det er ikke således, at vi nødvendigvis, fordi vi har fagfæller, der har skrevet under, finder, at så må det være rigtigt. Vi mener, at det er en sund og rimelig betragtning, der ligger bag ændringsforslag nr. 6, uden hensyn til, om der har været nok så mange advokater til at skrive under på betænkningen.

Justitsministeren (K. Axel Nielsen): Jeg synes, det var rimeligt at nævne, at Advokatrådet har været repræsenteret i den arbejdsgruppe, som har lavet den betænkning, som vi prøver at bruge som grundlag for den lovgivning, vi er i færd med. Det viser, at den stand, som har mest med pantebreve at gøre overhovedet, har været taget med på råd, og at den har accepteret det. Deres organisationsrepræsentant har i virkeligheden accepteret det lovforslag, som her lig-